

Næstekærlighed og ondskab

Der, hvor løgner kommer ind – og hvor nutidens præster og biskopper bryder med al kristen tænkning – er, når man bruger sin angivelige næstekærlighed som begrundelse for at dispensere fra den naturlige almenmenneskelige lov.

Tegning: Rasmus Sand Høyer

**CLAUS THOMAS NIELSEN, SOGNEPRÆST STAUNING
JP 2/10-2015**

Den mest virksomme løgn er den som udgøres af mindst 90 pct. sandhed, men som så suppleres med nogle få pct. usandhed. Derved kan det gode og sande forvandles til noget ondt og dæmonisk. Således også med den megen tale om næstekærlighed og godhed i forbindelse med de hundredtusinder, og snart millioner, af især muslimske unge mænd fra diverse nordafrikanske og arabiske muslimske lande, som for tiden strømmer ud af områder i social og politisk opløsning og næsten uhindret vandrer ind i de nordeuropæiske velfærdssamfund.

Argumentet for, at disse folkevandrere skal lukkes ind, er den sande moralske påstand om, at det altid er en pligt at hjælpe et medmenneske i nød, når han banker på din dør.

Ofte kaldes det – især af præster og biskopper og senest af paven – ligefrem en ”kristen” og ”næstekærlig” pligt at lade Europas grænser blive ved med at være åbne for muslimsk indvandring. Ja, endda at åbne dem endnu mere end de har været de seneste 40 år.

Det sande ved denne påstand er, at det ganske rigtigt er en kristen pligt at hjælpe den svage, som ikke kan hjælpe sig selv. Således har kirken altid forkyndt. Den nødstedte skal hjælpes.

Der, hvor løgner kommer ind – og hvor nutidens præster og biskopper bryder med al kristen

tænkning – er, når man bruger sin angivelige næstekærlighed som begrundelse for at dispensere fra den naturlige almenmenneskelige lov eller for at lade være med at bruge sin dømmekraft og sin sunde fornuft. Når dét sker, så forvandles kristen næstekærlighed til dæmonisk ondskab.

Kristen næstekærlighed over for lovbryderen er at lære ham om ret og retfærdighed ved at straffe hans forbrydelse.

Det er ganske rigtigt en kristen pligt at give mad til sultne mennesker, som ikke selv kan skaffe sig føden. Men det er lige så selvfølgelig et kristent menneskes pligt at afvise at give mad til ham, der tigger, men som sagtens selv kan skaffe sig føden. Den næstekærlige gerning over for ham er at sige, at han skal tage sig sammen og bestille noget. Ikke blot handler han moralsk forkert, han forhindrer også, at de virkelig trængende får hjælp.

En sådan tigger trænger tydeligvis til at lære om ret og rimelighed. Det er – efter al traditionel kristen moral – ondt og ukristeligt at give ham penge og derved lade ham blive i løgner og umoralen, men det er godt og næstekærligt at tilbyde ham en skovl eller en vaskeklud.

Hvis naboens hus er brændt ned, så skal du selvfølgelig give ham tag over hovedet i nogle dage, indtil han atter kan flytte over på sin egen grund og bygge huset op. Men kræver han permanent ophold i dit hus og del i den arv, der er tiltænkt dine egne børn, så er det naturligvis din kristne pligt straks at sætte ham på porten, så han kan lære om ret og rimelighed.

Og hvis naboen tilmed kommer og beder om husly, medens hans hus stadig er i flammer, så er det naturligvis din næstekærlige pligt at smide ham ud af dit hus, så han påtager sig opgaven med at slukke ilden i sit eget hus og redde dem, der stadig er i det. Dernæst kan du så evt. låne ham en spand og hjælpe med slukningen.

Det er ondt og ukristeligt at hjælpe raske stærke mennesker med at svigte deres land og deres familie i nød.

Det næstekærlige over for krigsflygtninge fra et naboland er naturligvis at give gamle, svagelige og kvinder med børn midlertidigt husly i en lejr tæt ved deres land og sætte mændene og de unge kvinder på porten, så de kan påtage sig deres pligt i deres eget land eller på grænsen til det. Det er ondt og ukristeligt at hjælpe raske stærke mennesker med at svigte deres land og deres familie i nød. Når man tilbyder flygtninge husly, skal man også huske på, at erfaringen fortæller os, at det er ondt og ukristeligt at tilbyde dem bedre vilkår end dem, de havde, før de flygtede, eller kan forvente i deres land, når krigen er slut. Det frister dem jo til at svigte deres eget land og deres egen familie. Det er ondt og ukristeligt at give dem velfærdsgoder, som de ikke har i deres eget land.

Det er at friste dem over evne og derved skabe kædeudvandring.

Angela Merkel, Lars Løkke Rasmussen og de øvrige europæiske ledere handler – ifølge al traditionel kristen moral – ondt og ukristeligt, når de frister millioner af fremmede mennesker – hvoraf 85 pct. er raske unge mænd – til at svigte deres eget land og deres eget folk. Dem, der kæmper for frihed i Syrien og Irak, mangler desperat soldater, og der er masser af frie områder, hvortil de kan tage hen og melde sig til kampen eller til at hjælpe bag fronten. Også kvinderne er der desperat brug for.

Naturligvis er det ondt og ukristeligt, når Tyskland og Danmark åbner grænserne og frister unge mænd til at blive forrædere, kujoner og ufrie tiggere i fremmede lande. Og det er ukristeligt når præster og biskopper støtter denne ondskab. Også de har blod på hænderne og er helt konkret medskyldige i drukneulykker osv.

Ligeledes handler de danske myndigheder ondt og ukristeligt, når de ser igennem fingre med menneskesmuglernes onde gerninger. Kristen næstekærlighed over for lovbryderen er at lære ham om ret og retfærdighed ved at straffe hans forbrydelse

Men det er så sandelig også ondt og ukristeligt, når man forærer de europæiske folks førstefødselsret bort til fremmede. Det er ondt og ukristeligt at skære ned på behandlingen af syge og gamle i Danmark og så samtidig bruge snesevis af milliarder på sunde og raske fremmede, som illegalt trænger ind i landet.

Permanent opholdstilladelse og statsborgerskab svarer til at adoptere et nyt barn ind i en familie og give ham arveret til den formue familien har bygget op gennem generationer. Det er naturligvis ikke noget, man nogen sinde kan kræve som sin ret.

Det er en undtagelsehandling, og noget som man kun udføres, når den fremmede er blevet en del af familien, og når han nogenlunde deler familiens værdier, dvs. når den fremmede netop ikke længere er fremmed. Det er ondt og ukristeligt at forandre familiens sammensætning, således at de oprindelige medlemmer begynder at føle sig som fremmede. Det er den slags som skaber splid i familier og fremmedhad og borgerkrige i nationer.

Vi har i dag ca. 5 pct. muslimer i Danmark, og de udgør allerede nu ca. 10 pct. af en ungdomsårgang. Selv med lukkede grænser og et komplet stop for ny muslimsk indvandring vil antallet efter al sandsynlighed og al historisk erfaring i løbet af en generation vokse til ca. 20 pct.

De 5 pct. har allerede via terrorlovgivning, knivlove, overvågning, udvidede politibeføjelser osv. forårsaget en betydelig indskrænkning i vore frihedsrettigheder, vi har fået udbredt selvcensur, jøder kan ikke længere færdes frit i vore storbyer uden at skjule, at de er jøder, osv.

I alle europæiske storbyer findes der betydelige ghettoområder, hvor end ikke politi og myndigheder kan færdes frit. I mange europæiske lande er det nu ikke længere tilladt for soldater at tage hjem fra arbejde i uniform, fordi en stor del af befolkningen åbenbart hader det land, de bor i, så meget, at det er risikabelt med uniform at repræsentere landet.

Sådan går det med 5 pct. muslimsk befolkningsandel. Hvordan vil det så blive med 10 og 20 pct.? Og hvordan vil det gå når man nu åbner sluserne og lader udviklingen gå med ekspresfart? Ja, det kan man blot se rundt i verden for at konstatere.

Er det kristent og næstekærligt at fremprovokere en sådan destabilisering og polarisering også i Europa?

Hidtil er alt, der har med den muslimske indvandring at gøre, gået langt hurtigere og langt værre, end selv de værste pessimister forudsagde for 30 år siden.

Er det kristent og næstekærligt at slå sin sunde fornuft og sin dømmekraft fra og lade være med at se på historiens fakta og realiteter, når snesevis af millioner muslimer banker på Europas port?

Nej, det er det modsatte af næstekærlighed. Derfor handler både den katolske pave, de danske biskopper og de europæiske politikere ikke kristent og næstekærligt, men ondt og ukristeligt og i modstrid med traditionel kristen moral, når de siger, at Europa skal slå portene op. De har blod på hænderne.